

hid ni raske wandumisse sanna ommast suust wäljalasta? Se kiwvi, mis sa olled tahtnud teise peäle wiissata, kukub wiimselt so omma pähhä, ja lööb so pealuu katki, kui sa mitte sedda rasket süüd andeks ei pallu!"

Naene jäi mõtlema.

Tee peäl mõtlesin: Kui immelik on se aäsi, et ühest suust tulleb met ja sappi wälja. Kui monni kirrikolinne altari ees pihtil, siis on temmal ni wagga näggo, kui tuikešsel, mis taewast mahhatunud; ja kui sesamma innimenne koddomal wihaštab, siis on temmal jälle loukoera näggo, mis saki moirab, et mets källab.

Pärast sain kuulda, et dhto perrenaene keetnud paia täie kartowlid, woid jures, winud saunanaesele ja temma

lastele süa. Naene leß tannanud, lapsed annud ta käele suud, delnud: „Ei meie ilmaški ennam wärrawat lahti ei jätta.“

Perrenaene ei olle ennam ial wandunud keige omma elloaia.

Salmikenne: „Ärge laske päwa lojaminna omma wihaštamisse ülle, ja ärge andke maad kurradile.“ (Ew. 4, 27.)

„Anna andeks meile meie wõllad, kui ka meie andeks anname omma wõlglastele.“ (Matt. 6, 12.)

Lõppetusse sanna.

Hädada selle maiale, kus keif maia: rahwas uskmatka! Uskmatka südda panneb vaudriwi taewaukse ette, kustutab päikesse illo, ku walgušse ja tähtede paistmisse ärra, ja mattab keif ellohallika soned kinni!